

Nit de poetes

POESIA i +

**Festival d'estiu
Fundació Palau**

**16 de
juliol
2017
Caldes
d'Estrac**

L'obra d'**Antoni Clapés** (Sabadell, 1948) és clau en la poesia catalana contemporània no només com a poeta –ha publicat una vintena de llibres de poemes; *Pluja* (2015, AdiA) és el darrer–, sinó també com a traductor i com a editor. Els seus versos reivindiquen sense pretensió la humilitat, allò que transcendeix els límits calladament. En el darrer poemari de **Sònia Moll** (Barcelona, 1974), *I Déu en algun lloc* (2014, Cafè Central/Eumo), la poeta descriu com ningú una altra mena de límits, els que es creuen en el procés d'una pèrdua, la de la memòria. I, finalment, **Rubén Luzón** (València, 1982) continua explorant a *Alguna cosa* (2017, Edicions Tres i Quatre) els límits del llenguatge i, per tant, allò que som nosaltres. Laura Borràs, directora de la Institució de les Lletres Catalanes, presentarà aquest potent trio que cartografia a la perfecció la diversitat i la força il·limitada de la poesia catalana actual.

**Antoni
Clapés**

pàgina 8

**Sònia
Moll**

pàgina 22

**Rubén
Luzón**

pàgina 36

Antoni Clapés

(Sabadell, 1948)

És poeta, traductor i editor de poesia. Ha publicat una vintena de llibres de poemes, entre els quals *Pluja* (2015), *L'arquitectura de la llum* (2012), *La llum i el no-res* (2009), *Alta Provença* (2005) i *in nuce* (Proa, 2000). Ha traduït Philippe Jaccottet, René Char, Nicole Brossard, Denise Desautels, Jules Renard, Danielle Collobert, Remo Fasani i Pietro Civitareale, entre altres. Al 1989 va crear Cafè Central – poesia, que encara dirigeix, amb Víctor Sunyol i Jaume C. Pons Alorda.

PLUJA

Pluja sense sòl:
simplement pluja

damunt l'inexpressable
absent

damunt el cant
obscur del poeta.

Pluja.

Sense sostre
ets pluja — tu també.

Pluja (AdiA edicions, 2015)

CAMINAR PENSAR ESCRIURE

recórrer el camí
de Wernetshausen al Hasenstrick
seguint la Höhenstraße: a penes
dos quilòmetres, planers, plaents.
Un trajecte del qual coneixes
cada racó, cada arbre, cada pedra;
i en què cada bri d'herba
et reconeix quan passes. Un camí
per on discorre el teu pensament
a mesura que vas recurrent-lo,
que t'en-camina
vers el que encara no has pensat.
Aquí
és on has entès la mesura
de la teva solitud compartida:
els abismes heroics de les muntanyes,
l'instant decisiu per a la creació,
l'itinerari lluminós mostrat per Hölderlin,
la porta que s'obre cap a un demà
incert,
 gairebé un enigma.
El camí, un indret, un lloc.
 Aquest,
on conflueixen la bellesa
i el bé: un paisatge, alhora,
físic i espiritual. Una vida acordada
amb la natura. Rere el bosc,
més enllà dels prats, s'alça la gravetat

imposant dels cims mítics
amb el seu gavany blanc.
A mesura que avances
(avançar, de vegades, pot ser recular),
sents com et vas confonent més i més
amb la natura, que es diu
en el prat dallador,
en el vol aturat del milà reial,
en el faig d'escorça grisa:
ells t'han mostrat el seu antic saber,
allò que t'ha colpit dedins,
el que has comprès,
i que ha obrat de brúixola
en el teu discórrer
per intuir el que eres, el que ets.
La contemplació de la natura
fa part d'allò més pregon del teu jo,
del teu pensament. Tot el que vols
i pots dir amb la poesia
ho tens a dins i al davant,
amb la seva grandesa i els seus conflictes.
Poesia de la intensitat, de la profunditat:
lluminosa i obscura, alhora.
*Que el poema sigui
com un revelar-te, com un llampec
que t'encega uns instants:
just per percebre l'absent.*
(...)

Ser volva
de neu caiguda damunt de l'ara
de l'altar del déu desconegut,
que el sol del migdia ha de fondre.
Gosar ser poeta, voler ser tan sols
artesà de mots, cercador d'imatges,
no pas mestre del coneixement.
Parlar en veu baixa. Copsar
els misteriosos missatges
que la llum t'envia a cada moment
del dia. Tenir la llibertat
d'escriure sense haver d'esperar res
de ningú, ni seguir un sistema únic
fet per complaure.

Parla,
encara i sempre,
en veu baixa:
a l'alba, al crepuscle,
llavors que la llum
encara desconeix el seu destí.

Fer i ser
com el murmuri del bosc i de l'aigua
a la riba del llac: el silenci del desempar,
que només pot percebre una oïda interior.
Després de la nevada, l'airecel, el rerepais.
La neu estesa, semblant sembrats
d'albor, i el vol negre
dels corbs grallant,
cercant allò que ignoren.
Ets el que has llegit,

i has anat sargint un pensament
amb els retalls manllevats
d'aquí i d'allà
que t'han colpit
i que ja t'has fet teus
en una confluència dialògica
que no sabries explicar.

El llac,
de sobte, ha tornat or pur
i llança reflexos d'òpal
com si fossin paraules que volen
manifestar l'insondable.
En la teva cerca
saps que avances i recules,
ahora que aprens
que anar endavant
és una forma d'aturar el retrocés.
Fes totes i cadascuna de les coses
com si en totes i cadascuna d'elles
t'hi anés la vida, perquè la immediatesa
del món anihila el flux del devenir,
la lentitud de ser, de l'ésser
i de la consciència. De la vida.
Fes com si haguessis de recórrer
el fosc camí vers la llum
sense pensar que la llum
és un fenomen interior,
un misteri antic que potser
hauria de tenir un sentit
que també se t'escapa:

sense perquè.

Un camí de silenci

per on transiten els mo(r)ts.

Parafraçant el mestre: poetitzar

potser és aprendre a morir.

En el teu lloc.

(Estès damunt la neu resplendent,

sol, del tot sol: només el barret

i les traces del recorregut

que el van dur fins el blanc sudari,

Robert Walser: Herisau,

dia de Nadal de 1956.)

Un lloc

on viure i morir

en el sentir il·luminant,

confós amb la natura.

I aquesta unitat —ara que sents

que comença a fer-se tard

per a tot— és l'objecte

del teu

caminar pensar escriure.

Pluja (AdiA edicions, 2015)

DEL LLOC

I

T'ajeus damunt la pedra de l'era.
Sols, el vent, i tu — i la pedra.
I el camp cendrés i eixorc.

L'arc del temps ho aboleix tot: desig, escriptura, traç — el temps mateix.
La llum rosega la calç de la murada, el blanc on habitava la foscor.

El vent, com una pregària, sacseja l'alzina que brama i la memòria:
el gest del vent damunt el paper.

El lloc l'ets tu — i l'ombra de l'absent.

II

El vent traça una cal·ligrafia que trem, assedegada.
Descriu itineraris, travessa guals, collades, marjals.
Fa créixer horitzons.

S'encela com el vol del falcó abans d'abatre's damunt la presa.

Espera, durada, fragilitat — *l'attenzione è la sola via verso l'inesprimibili, il mistero.*

Foscor diàfana d'on provens,
pols d'ànimes abocades al buit.

III

No és l'aigua qui apaivaga la set:
és la set mateixa qui sadolla.

IV

Aquesta ombra que calcigues és l'altra que hi ha
en tu — o ets tu mateixa?

DEL SILENCI

*ne touchons pas le silence:
il est notre réserve d'espoir*

NICOLE BROSSARD

I

escrius (el poema). vius.
tractes d'endevinar el teu rostre
reflectit en la pregones d'aquest pou sec.
recolzes el cap en una pedra
molsosa, et refugies en l'hospitalitat
antiga del silenci. calles.

ja no et proposes res més.

II

t'has atansat a l'àmbit del silenci
i t'has compromès a no parlar-ne mai més:
la radicalitat d'una experiència límit.

mai cap paraula t'havia colpit així.

III

aquest silenci
que ja ni és paraula

aquest poema
que és un no dir

aquest ni no-res

IV

si el vent ni el vent no trasllada
si tot és ben res
si el mínim comença a ser excés

in nuce (Proa, 2000)

Sònia Moll

(Barcelona, 1974)

És filòloga i ha fet de correctora, editora, lingüista i professora. Ha publicat dos llibres de poemes (*Non si male nunc*, 2008, i *I Déu en algun lloc*, 2014) i un de narrativa poètica (*Creixen malgrat tot les tulipes*, 2012). Alguns dels seus poemes han estat traduïts al francès. Amb la pianista Clara Peya va crear el recital poètic *Carta Blanca* (2013), que s'ha portat a diversos escenaris de Catalunya. Col·labora com a columnista d'opinió a *La Directa*. Des del 2008 escriu regularment al blog *La vida té vida pròpia*.

*La mare és petita
i pots dur-la en braços*
TADEUSZ RÓŻEWICZ

FER-SE GRAN

La mare és petita
i tu no saps com créixer
per sostenir-la.

I Déu en algun lloc (Jardins de Samarcanda, 2014)

—*Ya no te pelees con los hombres, Cristina —dijo su madre—.*

¿Quién va a ver por tí cuando me muera?

—*Yo, mamá, no te preocupes. Yo voy a ver por mí.*

ÁNGELES MASTRETTA

YO VOY A VER POR MÍ

Yo voy a ver por mí.

Clavaré arrels dins de la terra quan vingui la rissaga
que inunda els pulmons i arrasa l'alegria.

Yo voy a ver por mí.

M'acaronaré la pell quan ningú no ho faci
i ballaré despullada, si vull, sota la pluja.
I em permetré el somni, l'enyor, el desig.

Yo voy a ver por mí.

Rescataré el somriure dels teus pous sense fons,
mare,

i em farà de mirall els dies plens de nosos.

Yo voy a ver por mí,

avui (demà, ahir) que tu ja no pots fer-ho.

Yo voy a ver por mí.

Agafaré el cabdell de la memòria
que ha rodolat sota el llit

i el tancaré dins el puny perquè no em fugi mai,
perquè no se m'enredi per dins i em perdi.

Yo voy a ver por mí.

Yo voy a ver por mí, mare,

com ho faig des que te'n vas a poc a poc

(ahir, avui, demà, ja sempre),

yo voy a ver por mí

com vas fer tu fins que et vas perdre,

com va fer l'àvia amb el seu silenci,

amb la seva força,

la seva-nostra sang indígena.

No pateixis, mare:

yo voy a ver por mí,

fins al dia que marxis del tot,

quan em miris i no em sàpigues,

quan estimar-te no tingui res a veure

amb aquesta tristesa d'avui,

amb aquest voler-te i no tenir-te,

amb aquesta necessitat absoluta que siguis tu,

avui,

qui vinguis i m'abracis.

I Déu en algun lloc (Jardins de Samarcanda, 2014)

ALZHEIMER

I avui que ja t'has mort
potser cent mil vegades,
et trobo pel carrer
i encara fas olor d'aquell sabó de mans,
de pa acabat de fer,
de cigarretes Sombra
fumades d'amagat al balcó de casa.
Et trobo i em somrius
i ja no vull saber
de quin color és la mort que em toca plorar avui
—quin bocinet de seny
se t'ha després de nit mentre dormies.
Et trobo i tens la veu
de les cançons antigues,
del *cuídese, mijita*,
del *tapa't, que fa fred*.
I encara que hakis mort
cent mil una vegades
et trobo pel carrer
i sé que encara ets tu
darrere les arestes d'un altre camí cec
en el teu laberint sense fils d'Ariadna.

I Déu en algun lloc (Jardins de Samarcanda, 2014)

SI NO LI AGRADA EL POT CANVIAR

—No te l'emproves?

És evident

que aquesta no és la meva talla.

—És per a la meva mare.

La dependenta assenteix i somriu:

—Digue-li que si no li agrada el pot canviar.

I ara sé que s'imagina

una mare com les altres.

Una que obre el paper de regal

sense barallar-se amb els dits

—una que l'obre,

que el pot obrir.

Una mare que et truca als vespres

per saber com t'ha anat el dia

o per preguntar si diumenge

hi anirà a dinar.

Una mare que et porta caldo a casa

quan estàs malalta,

que et pregunta sovint

si encara no tens nòvio.

Que fa mitjonets de llana

per als fills dels teus germans.

Imagino que imagina

una mare com les altres

mentre embolica el regal

i em somriu.

Potser a ella li hauria agradat

que la seva filla li comprés

un jersei tan bonic.

RESIDÈNCIA (I)

Obries de bat a bat
els porticons de fusta de la casa del poble
i ens cridaves a taula.

Eres forta i bonica com un arbre
i els nens del veïnat s'enrojolaven
si els tocaves la galta amb un sol dit
i els regalaves caramels de menta
—feies olor d'espígol
i duies vestits d'estiu
esquitxats de flors vermelles.

Ya, pues, vamos para casa.
Torno a enfilear mentides blanques
—*Mañana, mamá, mañana*—
mentre embotones i desembotones
el mateix trau de la camisa
una vegada i una altra
sense mirar-me.
I oblides l'alumini blanc
de les finestres d'avui,
que només s'obren endins.

I Déu en algun lloc (Jardins de Samarcanda, 2014)

RESERVAT EL DRET D'ADMISSIÓ

És meu, només,
el lloc on t'acomiedo
—el lloc on crido,
el lloc on sagno.
I ara estic de genolls damunt les pedres
i no trobo cap clot
on fer-hi cabre Déu.

No l'he deixat entrar.
Em mira d'un tros lluny,
amb el seu Únic Ull,
amb el seu Ull tot sol
—tan sol, potser,
com jo.

«T'odio, amor meu»,
li dic, sense mirar-lo.
O t'ho dic.
O us ho dic.
Ja no ho sé.

Què importa, ara.
Estic sola igualment,
en aquest pedregar
on t'acomiedo.

I Déu en algun lloc (Jardins de Samarcanda, 2014)

DESAFINADA

em vas dir que l'amor ens desafina
com un piano vell

toco les teclcs
amb guants de llana sense dits

a estones perdo el ritme
i se'm talla la pell ran de les ungles

desafino sovint

estimo
encara

I Déu en algun lloc (Jardins de Samarcanda, 2014)

*El tiempo de los árboles está en ti
después de amarnos.*

KIRMEN URIBE

TOTS ELS ARBRES

Ens va ploure molt, tots aquells dies.
Moltes tardes, moltes nits,
molts matins de diumenge.
M'agradava encara més fer l'amor així,
amb el silenci nostre
espetegant contra el soroll de l'aigua rere els vidres.

Hi penso avui, que plou i que voldria
que encara fes més vent aquesta matinada.
Que hi hagués arbres frondosos a prop de casa,
que la remor de les fulles em bressolés el son.

La pluja ja no m'és mai més absència.
Tinc a les mans tota l'aigua d'ahir,
tots els arbres d'avui.

I Déu en algun lloc (Jardins de Samarcanda, 2014)

ETERNITATS

Si la beso el desig torna a créixer
com les extremitats d'una estrella de mar
i m'oblido que morirem qualsevol dia
i que llavors tant se valdrà que hàgim existit.
El que escrius potser et fa eterna
però el que vius t'ho emportes dins d'un sac
per on treuen el cap fades i monstres
i no se n'assabentarà mai ningú.

Morirem i potser
ens ploraran els gossos
que no sabran que hem fet l'amor tantes vegades
d'amagat i del revés
sense seny
i sense casa.

El que no dius sí que existeix
--t'existeix endins
com una pedra negra
que tu mateixa t'has nuat al turmell.

Inèdit

Rubén Luzón

(València, 1982)

És llicenciat en Filologia Catalana i en Filologia Hispànica per la Universitat de València. La seva trajectòria literària va començar amb *Cames ajudeu-me* (2005), obra guanyadora del IV Certamen César Simón de Poesia. Posteriorment va publicar *Baladaspirina* (2008), llibre guardonat amb el XLVI Premi de Poesia Ausiàs March de Gandia. Amb el seu tercer recull, *Aí* (2012), va obtenir el Premi Vicent Andrés Estellés de Poesia de Burjassot 2011 i el Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians 2013 en la modalitat de poesia. El seu quart llibre, *Sinó* (2015), és un aplec de cinquanta poemes per a la confecció del qual l'autor va poder disposar d'un ajut a la creació literària del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. *Alguna cosa* (2017) és el seu cinquè llibre de poemes, i ha estat guardonat amb el Premi Vicent Andrés Estellés de Poesia de 2016, dins els XLV Premis Octubre. A finals de 2016 va ser publicada la seva traducció íntegra, de l'anglès al català, de *Les aventures d'Àl·lícia al País de les Meravelles*, de Lewis Carroll. Actualment treballa com a traductor i corrector autònom, i també exerceix d'editor i assessor lingüístic a Edicions del Buc.

Que estenga el meu velam, que no em deixi en dejú,
que si no sé abastar-li cap fesomia clara
és perquè l'avidesa em fa oblidar maneres,
traces, procediments, i per més que escorcolle

llibres i testaments, els meus ulls no suporten
l'excés de llum. Tot parla en la seua mudesa
amb saturació d'estigmes i destins.
Fins i tot dels forats ragen significats,

i el secret consisteix a saber-los admetre,
com els ocells que canten les fulguracions
que irrompen de bursada i de bursada fugen
o s'asclen perquè sí, improvisant el ritme

de la supervivència. Perquè les coses són
o, simplement, no són, i la resta és llegenda.

Ai (Edicions Bromera, 2012)

De la naturalesa de l'emplastre,
no de cap altra, són tots els presagis.
Posem per cas que, en un de tants naufragis,
desaparec sense deixar cap rastre;

que els meus companys m'esborren del cadastre;
que els fills que no he tingut mouen sufragis
en contra dels meus versos; que en fan plagis
els carnisers que avui tallen pollastre

i demà, criminals. Santa matèria,
l'única garantia identitària!
Quan no la pots tocar, es transforma en dèria,
i quan pots, en neguit de gran amplària.

Preserveu-me el secret: en cada artèria
batega preceptiva la pregària.

Ai (Edicions Bromera, 2012)

Esponerosament carnal, aquest seguici
de terra castigada va obrint-se un rec enter.
Anys d'hisenda i cultura ens sostenen l'esguard
allà on valdria més aixamfrantar-se, beure's
la tenebra a galet. Parcel·les d'imprevist
volen desparcel·lar-se. L'alambí s'alambina,
l'esperver s'espervera i el fusell s'afusella.
I així passen els dies, i no canvia res
perquè res no s'atura. Brises emmamel·lades
engresquen naixements en cada bri de cosa,
cames projecten llum i alenades de pebre
contra falses codines. Quina esplendor tan tova
i tan poc duradora! Quanta la lentitud
amb què avança la història! L'únic remei que ens queda
és insistir. Les aus en risc d'extinció
podrien ser-ne emblema. O les marjals que encara
no han estat asfaltades. Aquest seguici enorme
de terra calcigada, borratxa d'entelèquies,
desitjosa d'abismes com pells esbatanades,
que es pren el pols a miques i cataloga herois
per vincular-se més a l'enigma del temps,
somia la jornada de l'Alliberament.

Ai (Edicions Bromera, 2012)

Així que no voldria deixar-me empresonar
per cap signe, sinó esdevenir trajecte,
inversió subtil de talls i violències,
l'amor que ens posa en dansa i ens manté extraviats.
I anar temptant-me, clínic, en els udols que escric,
a fi d'alliberar-me de cadena i brutícia
i descobrir la trama de fils que entreteixeixen
les meues impotències per, tot seguit, desfer-la,
arrancar-la implacable, destruir, destruir
tanta complicitat, aquells silencis densos
que he circumdat tan bé, els ermots improbables
que em va caldre intentar amb tremp fracassadíssim...
Desfaig, i en faig pregària, de l'acte de desfer
per tot seguit refer, i no en trobe el final.
I en cada encarnament prefigure una mort.

Sinó (Leonard Muntaner Editor, 2015)

L'evocuem en les pauses, quan aturem la càrrega
i el neguit soldadesc, i ens demanem per què
no podem desviar-nos de nosaltres mateixos
ni un sol segon, què hem fet per polir-nos els colzes
contra pedres debades, i quan podríem creure
(creure, podríem, quan) en Ploma Fugissera.
De cap altra manera: residus, romanalles
que ens llisquen entre els dits; que ens clavem matussers
per cada trauc i mig; que ens repton per l'orgull
i ens premen els pulmons, prega que pregaràs
l'enigma cavernós o precrepuscle, o glòria
i caiguda (amb estrèpit) de la carn, oh la carn,
que avui és menys que ahir, i que demà ja no...
Prou que s'hi aferra i clama espès, buidors pertot
més l'esglai: cap descans, caure i no, caure i no,
empènyer i esperar. Plasmant epifanies
que ho són fins que ja no. Un garbuix, la conxorxa,
aquella pega còsmica que connecta les coses
sense que ens n'adonem, acobla angles abruptes
i engalza els vidres torts... Sí, la frontissa aquella
que arreplega memòries abans d'esllavissar-se.

Sinó (Lleonard Muntaner Editor, 2015)

«¿Confegir pastes altes de quin blat?»
Però no, no era aquesta la pregunta.
El llenguatge fa trampes. No és un què
massís i estàtic; no para d'obrir-se,
d'esdevenir. Desferma el moviment
i l'operació; trenca el lligam
a fi d'estimular-lo un altre cop
perquè siga més fort o, com a mínim,
més actual i rellevant: l'espina
que ens provoca el dolor, sense el qual no
tindríem consciència dels límits.
Per tant, procurant dir-ho amb més justesa:
«¿Com nodrirà aquest blat els nostres cors?»
Només l'embarca marca les diferències.

Sinó (Lleonard Muntaner Editor, 2015)

Tots els enigmes pengen d'un sol fil
i són un sol enigma, una feinada
que de lletra en sap poc, aproximada
per irrepresentable. Cap perfil

no el copsa, i cada traç em ret, hostil,
solatges com de llum regurgitada...,
¿o era tenebra metaforitzada?
També m'ha estat vedat el projectil

amb què aspirava a rebentar desenes
i decimals..., i encara invente esmenes
on governen només esqueix i allau!

Voldria retenir pau i barreja,
però viure entre grisos em mareja.
I tinc temptacions d'adeu-siau.

Alguna cosa (Edicions Tres i Quatre, 2017)

Sense capir
si d'aquella condició febril
se'n podria

rescatar, més endavant, alguna
engruna de llum,
alguna

perspicàcia
d'escombraries
—ja que fins llavors es tractava només

d'aproximacions (en negre i en blanc),
d'empesca-se tota mena d'eixarms
(que queien en sac foradat),

d'extraure sang encesa
dels meus pinzells
(però les teles sempre s'esquerdaven)—,

així era com m'escindia jo
en milanta reflexos,
caçador i naufrag de l'enllaç,

aguaitant
qui sap quina cèdula
més carnosa i menys austera,

per si la calamarsada que tant enyore
em volia desenganxar de la terra
com una exhalació.

No espere ja gran cosa d'aquest vici
de combinar paraules, tret del temps
absort que, en convocar-les, se m'escapa.
Se m'ha esgotat el món. Passat, futur,
són carcellers luxats. «No deu ser aquí,
no deu poder ser aquí.» I llavors, ¿on?
¿Per quins cinc sous? ¿Per quants eriçaments
dels genitals? ¿Per quins tragins mentals
o galeries místiques? Jo pregue
en buit, cada vegada que els pulmons
se m'encongeixen. I després —miracle!—
es tornen a eixamplar, i etziben sis
tarats des del moment mateix que irrompen,
ignorats i ignorants, santa salmòdia
que se sent com a casa en la mancança,
en la insignificança del gargot,
en l'anca vincladissa del detall,
la pols de tantes coses fetes pols,
o bé que n'han sorgit, o que hi fan cap,
pasterades de pols, grumolls espessos
de pols concentradíssima, el segell
del món en cada gir que pren la forma
o en cada forma que el gir es procura,
assimila i fa seua: moviment
i dansa, el desgavell de les partícules
que no troben la llum rescatadora,
deixebles persistents de transcendència.

Alguna cosa (Edicions Tres i Quatre, 2017)

Fugir cap endavant, sense remei,
sense diferiment, interminable
la tasca que ens espera, cada onada
amb el seu afany propi, amb l'embranzida
caient i renovant-se, amb els barrots
bel·ligerants per tanta absurditat
que ens els manté vigents; més plenams
que dies, més anhels que cors, més penes
que Pena, la collita de mil vents
aquí i allà, probablement i no,
com l'espectre cromàtic, com la franja
dels sons possibles, com iridescències
en ulls de bèsties i bestioles,
l'esclat que mai no acaba d'esclatar,
servent de més periodicitats
ressuscitant-se, per avorriment
i tot si cal, per sucre o fel, per veles
i vents, l'atret i l'atractor, destemps
i puntualitat: ets i uts alhora.

Alguna cosa (Edicions Tres i Quatre, 2017)

 FundacioPalau / #PoesiaMes

 fundaciopalau

www.fundaciopalau.cat

Organitza:

Amb el suport de:

**Diputació
Barcelona**

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Justícia
Centre Penitenciari Quatre Camins

**Ajuntament
de Mataró**

**CULTURA
MATARÓ**

